

Csenddé lett

Egyetem: órák, prezentációk, ZH-k, teológusok és tanárok. Kollégium: szobatárs, széknycorgás, ajtó csapódás, mosógépzörgés, harsány nevetés. Budapest: autók, metrók, villamosok, buszok, turisták, járókelők és dolgozók. Mindenhol zaj, sehol sincs csend. Reggeltől estig nyüzsg a pesti élet, sokszor még éjszaka is. Hová induljak, ha csendet akarok?

A város csendesebb részei (például Pestszentlőrinc, vagy a budai hegyek magánya, esetleg a Normafa) legalább fél, de inkább egy óra utazásra vannak tőlünk, nekem meg csak másfél órám van. Elindulok – a portán csak egy zaklatott „áldás”-ra futja –, rohanok, el a zajból. Megyek az utcán, leszegett fejjel, mert már nem akarok embereket látni. Megyek, csak megyek a fejem után, el a Lónyay mellett, le a partra. Sétálok, körülöttem tömeg – sehol sincs csend. Folytatom az utam: a Bálna, Corvinus Egyetem épületei, Fővám tér. „Merre menjek? Fel a hídra!” A Szabadság hídon talán kicsit szabadnak érezhetem magam, és tényleg: „ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság” (2Kor 3,17). Elmosolyodom – mert tudom, nem vagyok egyedül a sétám alatt – és megyek tovább. Most már a Duna másik oldalán. Gellért-hegy: ez is zajos, itt is sokan vannak. „Nem akarok itt lenni!” Gyorsítok a lépteimen, ám a püspök (Gellért) szobrát megpillantva lelassulnak eddig szaporálábaim: „ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.” (Róm 14,8) Újabb mosoly: tényleg nem vagyok egyedül. Már nem is baj, ha zajos a város: Istennel megéri itt lenni. Megint lépkedek – kicsit szaporázva a lépéseket, mert hűvösödik az idő – hosszan sétálok a Dunát és a parton sétáló embereket figyelve: több ezren hömpölyögnek az utakon, a járdákon. Ki kocsival, ki biciklivel, mások meg futva! Sokan azonban csak egyszerűen gyalog. Vannak, akik andalognak, mások meg sietnek, néhány nevető arc is van köztük, de a legtöbb közömbös, vagy feszült... „Nektek pe-

dig a fejetek hajszálai is mind számon vannak tartva.” (Lk 12,7) Hát persze! Most már lelkes is vagyok, és nem csak a hideg miatt szaporázom a lépteimet. Ahogy lépkedek a Budai vár tövéhez érkezem. Felnézek a monumentális épületre, ott fenn a hegyen. „Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejtetni.” (Máté 5,14) Köszönöm, Istenem! A Batthyány térhez közeledve fentről is, letről is templomtornyok ékesítik a panorámát. „Az Isten temploma szent, ezek vagytok ti!” Szentek, Isten számára elkülönítettek! Hála.

Metróra szállok, hogy visszaérjek a számomra otthonosabb pesti oldalra. Kossuth tér, Parlament – „nincs hatalom másból, mint Istentől” (Róma 13,1). Elgondolkodtató... Sétálok egy kicsit a téren, majd leülök József Attila mellé a partra. Nézem a vizet. „Mikor vízen mész át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem borítanak el.” (Ézs 43,2) Felszállok a 2-es villamosra, ideje ugyanis visszamenni a kollégiumba. Azért sétálok még egy kicsit: a Fővám térről a Kálvinra. Még mindig nagy a forgatag, a zaj; de az aluljáróból valami más is hallatszik: zene, Vivaldi. Lejjebb megyek, egy kicsit belehallgatok. Pár percig hallgatom, majd végleg elindulok, várnak a mindennapi teendők. Újra a Ráday utcában sétálok, de most másképp, mint másfél órával ezelőtt. A zaj, a zsúfolt város, a tömeg, az elmúlt nap emlékei, a Duna menti panoráma csenddé lett bennem. Istennel átélt csenddé. Most már az „Áldás, békesség!” is másképp hangzik a portához érve...

Kisturi Eszter